

ΟΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΥΠΟ ΚΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

ΡΟΖΑ ΛΑΜΠΙΡΗ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

‘Ο Άνδρέας δεν δίστασε καθόλου. Αποφάσισε να φύγει το γρηγορότερο για την Πάτρα. Θάβρισε εκεί την αγαπημένη του, θα την ανελάμβανε όπου κι’ αν την χρειαζόταν χωμένη, θα της έδινε ειδικά και θα την έβλεπε στην πρώτη περίπτωση που θα του παρουσιάζονταν.

Δεν σκέφτηκε ούτε στιγμή, ότι το γράμμα του Λαμπιρή μπορεί ναύνα ψεύτικο, ασάπιο, μια ποιηρία κοντά στις τόσες άλλες, μια παρτίδα.

Φαντάστηκε πως ο Λαμπιρής του το έγραψε για να τον απελευθέρωνε.

‘Ελαβε το γράμμα λίγο μετά το μεσημέρι κι’ η πρώτη του δουλειά ήταν να τηλεφωνήσει στο σταθμό του Σ.Π.Α.Π. και να ρωτήσει αν είχε μεταμφιεσμένο τρένο κι’ αν το προλάβαινε. Τού άπαντησαν πως το έκτακτο τρένο θάφαινε μετά ένα τέταρτο.

Έτρεξε τότε άμισος απίτη τον, άραξε τη βαλίτσα του, έβριξε μέσα άποσ-άποσ μερικά άσπυροφωνα, έβγαλε στο οικογενειακό ειχε, κλειδώσε, βγήκε έξω κι’ άρχισε να τρέχει προς τα έξω. ‘Εξάφηνια κοιτάζοντας δεξιά κι’ αριστερά για κανένα άμάξι. Μά άμάξι δεν φαινόταν πουθενά.

Τρελλός άπ’ την άνεπισημότητα του άρχισε να τρέχει σαν να τον κυνηγούσαν. ‘Επ’ τέλος, πού άκίτο, στην όδον Θεμιστοζέδου, βρήκε εν’ άμάξι και πήδησε άπάνω φρονίζοντας στον άμαξά :

— Στο σταθμό Πελοποννήσου, γρήγορα, γρήγορα !..

Θάδινε ά.τι κι’ αν ειχε, το άμια της καρδιάς του, γάι να φτάσει γρήγορα. Τό παν κριόταν άπο την έγκαιρη άμειξη του στην Πάτρα. Σχεφτόταν τη θέα στην όπια θα βρισκόταν η Ρόζα και πήγαινε να τρελλάθει. Μονολογούσε σαν τρελλός :

— Ρόζα μου, άγάτη μου, θα έσπευδεις ναύτωνα, τό ξέρω, τό ξέρω... Σ’ άπάτησαν και σέ πήσαν μακριά μου, γλυκεριά μου άγάτη !.. Έχε έπισημη αγαπημένη μου, ξεγούμαι, περτί κοντά σου... Άπ’ τη τη φορά θα σέ πάω και θα φέρωμαι μακριά άπ’ όλους και για πάντα, και για πάντα...

Τό άμάξι έτρεχε με άληγηδωη ταχύτητα. ‘Ο άμαξάς κινουνοίριζε διαρκώς τ’ άλογά του, βλέποντας την άγωνία του νέου.

‘Εφτασαν επ’ τέλος στη γέφυρα που εινε πρό τό σταθμού.

‘Ο Γαλάζης άνάσινε μ’ άνακούφιση. ‘Επ’ τέλος, θα πρόφτανε τό τρένο !..

Μόνον που δεν ξερωίριζε άπ’ τη χαρά του. Μά έξαφνα, ένα κουνουνοίρι άκούστηκε, ένα σφύριγμα, έπειτα άλλο και ύστερα τό βαρύ τρύνταγμα του τρένου που ξεκινούσε.

Δεν άπειναν άπ’ τη στιγμή παρά έκάτο περίοιι βήματα άπό τό σταθμό. ‘Ο Γαλάζης πήδηξε άπό τ’ άμάξι, με τον κίνδυνο να τραπισθί, έτρεξε μ’ όλη τη δύναμη του στό σταθμό, μπήκε μέσα και ούτρησε σαν άνεμοστρόβιλος στην πλατ—φόρη.

Μά ήταν άργά-άργά.

Τό τρένο ειχε απομακρυνθεί περτί αυξάνοντας διαρκώς την ταχύτητα του. Δεν μπορούσε να τό προφτάσει και να τηδήσει άπάνω ό-πως σχεδίαζε, άδιαφορώντας άν θα τρακόταν ή όχι.

‘Εξαντλημένος, καταιδημένος, άτελειμένος έπεσε σ’ έναν πάγκο τριόνοντας τ’ άδόντια του άπ’ την όρη του :

— Θεέ μου, Θεέ μου, γιατί μάς κατατρέχει, τί σου κάμαμε ;

Σηκόθηκε έπειτα και με βήμα κλονιζόμενο, σαν νάτανε μεθυσμένος, βγήκε έξω και μπήκε πάλι στ’ άμάξι.

‘Αν άπ’ τη στιγμή κούταζε γύρω του με προσοχή ό Γαλάζης, θάβλεπε πίσω άπό μια γωνία του σταθμού μια γνωστή του μορφή να γελάει σαρκαστικά, ειχαριστημένα, ίκλανουνοίριμένα.

‘Ηταν ό Λαμπιρής. Για να βεβαιωθεί άν τό σχέδιό του πέτυχε, κατέβηκε μόνος του στό σταθμό και παραμύθωνε να διή τι θα γίνη. Κι’ όταν ειδη τό Γαλάζην να τρέχει και να λιασθή που δεν προλάβε τό τρένο, ή ειχαριστησί του ήταν άπεριόριστη.

— Ρόζα ! Θανάσιμα ! μπίθισε ό πατέρας της Ρόζας τρένοντας τα χέρια του. ‘Ο άλλιος αυτός πιστευσε τό γράμμα μου. Δεν πρόφτασε τό τρένο, μά δεν έχει να κέρη. Θα φύγη με τό προινό. Γι’ αυτό διά ειμια επερέβησας... ‘Υπερέβησας. ‘Ο Θεός βοηθάει τα σχέδιά μου...

‘Ο Άνδρέας γύρισε απίτη του άτελειμένος, έννευρισμένος, με την ψυχή μαύρη, με βαρειά την καρδιά.

Πήταξε σέ μια όρη τη βαλίτσα του, κάθισε σέ μια καρέκλα κι’ άκούηρησε τό κεφάλι του στό γέρι του.

Γιατί τον κατάτρεχε έτσι ή τύχη ; Γιατί να χάσει μια όλόκληρη μέρα ; ‘Αν έφτανε άργά στην Πάτρα ; ‘Αν δεν πρόφτανε ; Τά λεπτά, ή ώρες άρχισαν να του φαινόυνται τόσα άιώνες.

Πώς θα περνούσε άπ’ τη καταραμένη νύχτα ; Δέν θα μπορούσε βέβαια να κοιμηθί. Κι’ αποφάσισε να βγή έξω, να βρη διαφόρους φίλους και συναδέλφους, να πάη μαζί τους σέ καμια ταβέρνα για να πιη, να πη για να ξεσάσει, να ξενάσει, να λημονηρη.

‘Ηταν κορίς άόμια.

Κλειδώσε τό άτελι του και κοιητόρισε προς την πόλη...

Δέν θάχε περάσει μια ώρα, ύστερα άπ’ την άνακούφιση του, όταν ένας ταχυδρόμος χτύπησε την έξοπορτα του φτωχικού απίτη στό όποιο ειμενε.

‘Η σπιτουνοικονομά του Άνδρέα έτρεξε να διή τί εινε.

— ‘Ο Άνδρέας Γαλάζης, ζωγράφος, εινε μέσα ; ρώτησε ό ταχυδρόμος.

— Όχι, μόλις βγήκε, άπάντησε ή σπιτουνοικονομορά.

— Έχω ένα γράμμα γι’ αυτόν.

— Γράμμα ειπατε ;

Και τό μάτια της σπιτουνοικονομάς έπεσαν άμύσως στόν φάκελλο. Ειδη γυναικείο γράμμα και κατέλαβε άμύσως πως τό γράμμα αυτό ήταν άπ’ την αγαπημένη του Γαλάζην. ‘Ηξερε την τραγική έρωτική ιστορία του κοκάρη της κι’ ένδιαφέροταν γι’ αυτόν. ‘Επαρε να πάη τό γράμμα για να τό δώση στην Άνδρέα, όταν θα γύριζε. Κι’ έπειδή ό ταχυδρόμος διατάζε, τού τό άρπάξε σχεδόν άπό τά χέρια, λήγοντας :

— ‘Αφήστε τό σέ μένα. Πρέπει να τού τό δώσω άπόψε. Νά, πάτε...

Και τούδωσε μια δραχμη.

‘Ο ταχυδρόμος έβριγε, χωρίς να θελήση να πάη τό γράμμα πίσω.

‘Η σπιτουνοικονομά του Γαλάζην μπήκε μέσα κι’ έβριγε τό γράμμα σ’ ένα συρτάρι.

‘Επίσω θα χωρη, σκέφτοταν, όταν θα τού τό δώσω !..

Μά ή ώρες περνούσαν κι’ ό Γαλάζης δεν φαινότανε. Ειχε βρει μια παρφα συναδέλφους κι’ ειχε κατέβη μαζί τους σέ μια συνοικιακή ταβέρνιτσα.

Ζητώντας να παρηγορηθί με τό κρασί για τις άναποδιές που τού τηγαναν, ή μια πάω στην άλλη !..

‘Η σπιτουνοικονομά του τον περιέμενε ως τις δέκα, τις έντεκα, τα μεσάνυχτα. Μά γιατί λοιπόν άργούσε ; Τι τού ειχε συμβεί ; ‘Ηταν βέβαια πως δεν ειχε φύγει. ‘Ηξερε πως θάφαινε τό προίι. ‘Επαρε λοιπόν να λάθη τό γράμμα πριν ξεκινησί.

‘Η άγαθή γυναίκα άρχισε να νυστάζει. Βγήκε μια-δυό φορές ως την πόρτα, κούταζε στό δρόμο και μη βλέποντας κανένα, πήρε τό γράμμα, τό έρωιξε κάτω άπ’ την πόρτα του ζωγράφου και πήγε να πλαγιάσει.

‘Ο Γαλάζης δεν γύρισε απίτη του ούτε τα μεσάνυχτα. ‘Επαρε να φέγγη, όταν ό ζωγράφος γύρισε, έαλισμένος άπ’ τό κρασί πουχε πιει. Πιλόηρηκε γρήγορα-γρήγορα, πήρε τη βαλίτσα του και τοιμάστηκε να φύγη !..

‘Η σπιτουνοικονομά του κοιμότανε...

‘Ηταν ακόμα μεσοκόταπο.

Καθώς βγήκε στην πόρτα, ό ζωγράφος ειδη ν’ άπορήη κάτι κοντά στό κατώφλι. Δέν έδωσε προσοχή και τοιμάστηκε να κλειδώση όταν τό μούι του ξανάπεσε στό λευκό άντικειμένο πούταν ριζιμένο στό κατώφλι.

Τι ήταν εκείνο ; Τού ειχε πέσει τίποτα ;

‘Εσκυψε, τό πήρε και τό κούταζε, βγάζοντας τό κεφάλι του έξω άπό την πόρτα.

‘Η βαλίτσα τούπικε άπό τό χέρι !..

Μια χρονική ξέφυγε άπ’ τό στόμα του...

(Ακολουθεί)

Τά λεπτά, ή ώρες του φαινόυνται τόσα άιώνες...

